

ציון לשבת:

אמליין ביל, בית ברוזטה סטון – מיין, ארה"ב, המורה: ליסה ביל.

אור בכבל

זה יום חם מאוד לעמוד לפני התנור ולאפות מהבוקר עד הערב. אבל צריכים לחם, ולאפות אותו זאת העבודה שלי ושל אמי. אילו היינו אופות רק למשפחה שלנו, לא היינו צריכות לאפות כיכרות לחם כאלה רבות. אך כל המשפחה שלי ואני עבדים לשר בכבל.

שמי שרה, ואני בת חמש-עשרה. אימא ואני אופות למשפחה של השר ולכל העבדים שלו. אבא גנן לשר, ושני אחיי הקטנים עוזרים לו. הם בני תשע ואחת-עשרה. גם סבא שלי גר אתנו. הוא היה סופר בירושלים; הוא העתיק את כתבי הקודש. עכשיו הוא עובד בבית השר.

נולדנו בירושלים, אבל בשנה שעברה נבוכדנצר, המלך של בבל, לקח אותנו ועוד הרבה יהודים מארצנו והביא אותנו לארצו כדי להיות עבדים. אני עצובה כשאני חושבת על מה שקרה לנו.

"שרה", אימא אומרת, "אל תשרפי את הלחם."

כשחשבת, שכחתי לעבוד בחריצות! "כן, אימא." אני מוציאה את כיכרות הלחם מהתנור ורואה שהן יותר מידי כהות. "אני מצטערת." הלחם כהה מידי למשפחה של השר. זאת תהיה ארוחת-הערב שלנו.

"אני יודעת שאת עצובה לעיתים, שרה. גם אני עצובה לעיתים. אבל אנחנו צריכות לעבוד בחריצות, וכדאי לנו למצוא דברים שנוכל להודות לאלוהים עליהם. אני מודה לאלוהים שאנחנו ביחד. . . ושיש לנו מספיק אוכל. את זוכרת איזה רעבים היינו במצור?"

יש דמעות בעיניה, ואני יודעת שהיא חושבת על אימא שלה, סבתא שלי, שמתה ברעב.

בערב אנחנו אוכלים את כיכרות הלחם הכהות עם שעועית. אחר-כך סבא נח, ואני יושבת על-ידו. גם הוא היה חולה ברעב בירושלים, אבל הוא לא מת כמו סבתא. אני מודה לאלוהים על זה. גופו עדיין חלש, אבל נפשו חזקה.

"סבא", אני אומרת, "אני מתגעגעת לירושלים, לבית שלנו, לחברים שלנו. . . ולסבתא."

"אני יודע", הוא מסכים. "גם אני מתגעגע לחיים שלנו בירושלים. אני מאוד מתגעגע לסבתא שלך."

אני מסתכלת מהחלון הקטן, אבל אני לא יכולה לראות שום דבר. חשוך בחוץ; אני לא רואה אפילו את הירח הלילה. אני אומרת, "איזה חשוך מאוד! לפעמים אני חושבת שהנסיבות שלנו חשוכות כלילה. למה אנחנו צריכים להיות בבבל?"

כשסבא עונה, קולו רציני. "אלוהים הניח שעמנו ילך בשבי בבבל כי חטאנו לו. כעם עבדנו אלילים ולא שמענו לתורתו. כן, הנסיבות שלנו ממש קשות וחשוכות. אבל אני רואה תקווה בעצב ואור בחושך."

"איך, סבא? מאיין אתה מוצא את אלה?"

"אני מוצא אותם מכתבי הקודש, הוא אומר. "אין לי את הספרים עכשיו—אני מתגעגע גם להם—אבל העתקתי את דברי האלוהים שנים רבות, ועדיין יש לי הרבה מדבריו בליבי. חשבתי אחר-הצהריים על הפסוק הזה מתהילים: 'נר-לרגלי דברך ואור לנתיבתי'."

"זה פסוק יפה, סבא."

הוא ממשיך, "כתבי הקודש אומרים לי שאלוהים רואה אותנו גם פה בבבל, והוא ישמע לתפילות שלנו אם אנחנו נחזור בתשובה. עדיין יש לו תקווה ואור בשבילנו, אבל אנחנו צריכים לבחור לקבל אותם."

"אתה זוכר עוד פסוק על אור?" אני שואלת.

"כן, אני אוהב את זה מישעיה: 'העם ההלכים בחשך ראו אור גדול ישבי בארץ צלמות אור נגה עליהם'. כתבי הקודש מבטיחים שיום אחד אלוהים ישלח את המשיח כדי להושיע אותנו. הוא יהיה האור הכי גדול והתקווה של כל אשר שיבטחו בו!"

"אני מקווה שהוא יבוא בקרוב. סבא, אתה תלמד אותי את הפסוק הזה, בבקשה?"

"אני אשמח, הוא עונה.

הוא מלמד אותי את הפסוק עד שגם אני יכולה לומר אותו. אני רוצה ללמוד הרבה פסוקים ממנו; אז דבר האלוהים יהיה גם בליבי ויוכל לעזור לי בימי עצב וחושך.

הגיע הזמן ללכת לישון. אני הולכת למקומי ושוכבת. אני עוצמת את עיניי, אבל אני עוד לא ישנה. אני מתפללת לאלוהים בליבי.

אחרי זמן רב אני פוקחת את עיניי. עדיין חשוך בחוץ. אנחנו עדיין בבבל, רחוקים מירושלים. אבל עכשיו יש לי תקווה. סבא הראה לי את האור.